

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie przeciwko **Z.S.** oskarżonej z art. 267 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 października 2025 r.
wniosku Sądu Rejonowego w Ostrołęce zawartego w postanowieniu z dnia 3
października 2025 r., sygn. II K 504/25 – o przekazanie rozpoznania sprawy
innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37
k.p.k.)
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Sąd wnioskujący, charakteryzując okoliczności uzasadniające wystąpienie o przekazanie przez Sąd Najwyższy rozpoznania sprawy toczącej się przeciwko Z.S. innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, stwierdził, że przemawia za nim fakt prowadzenia przed sądem właściwym, jak też przed Sądem Rejonowym w Piszcu spraw karnych toczących się z subsydiarnego aktu oskarżenia wniesionego przez r.pr. A.M. Przed sądem właściwym toczy się postępowanie przeciwko Z.S. o czyn z art. 267 § 1 k.k. i in., a w Sądzie Rejonowym w Piszcu przeciwko adw. E.M. o czyn z art. 267 § 4 k.k. w zb. z art. 267 § 1 k.k. Zdaniem Sądu wnioskującego obie sprawy pozostają ze sobą

w ścisłym związku przedmiotowym oraz obejmują osoby ze sobą związane – oskarżoną Z.S. i jej adw. E.M., której zachowanie pozostaje w bezpośrednim związku z okolicznościami objętymi aktem oskarżenia w tej sprawie. Rozdzielenie tych spraw między dwa sądy prowadziłoby do powielenia czynności procesowych, a w konsekwencji do niepotrzebnego wydłużenia postępowania. Zdaniem sądu właściwego prowadzenie dwóch postępowań opartych na tych samych zdarzeniach wiąże się z realnym zagrożeniem sprzecznych ustaleń i odmiennych rozstrzygnięć, co podważałoby zaufanie stron oraz opinii publicznej do rzetelności procesu. Z tego powodu, jak też kierując się potrzebą zapewnienia spójności orzecznictwa i sprawności postępowania, jak też unikania sytuacji mogących wzbudzać wątpliwości co do obiektywizmu sądu, sąd uznał, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za skorzystaniem z instytucji wskazanej w art. 37 k.p.k. i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w Pieszce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 37 k.p.k. uzasadniający korzystanie z właściwości delegacyjnej jako stanowiący wyjątek od powinności rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, nie może być interpretowany rozszerzająco. Prawdą jest, że kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, lecz także w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, ale w sprawie, która zawisła w konkretnym sądzie właściwym, w tej sprawie w Sądzie Rejonowym w Ostrołęce. W przedmiotowej sprawie nie wykazano żadnych okoliczności, które mogłyby w płaszczyźnie obiektywnej wykazać, że sprawa ta nie będzie rozpoznana w sądzie właściwym w sposób bezstronny. Nadto stwierdzić należało, że w sprawie zawisłej w sądzie właściwym nie ma sygnałów, wskazujących na to, iż rozpoznanie tej sprawy może okazać się mało realne bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu. Takim sygnałem nie jest wystąpienie Sądu Rejonowego w Pieszce o wypożyczenie akt postępowania prokuratorskiego, gdyż nawet jego uwzględnienie, przy

właściwej organizacji postępowania jurysdykcyjnego nie spowoduje przewlekłości postępowania. Chybiona jest również argumentacja wspierająca tezę wniosku o przekazanie sprawy, o realności zagrożenia, w sytuacji rozłącznego rozpoznania obu spraw powiązanych przedmiotowo przez różne sądy, dokonania odmiennych ustaleń faktycznych i rozstrzygnięć, co miałyby podważać zaufanie społeczne do rzetelności procesu karnego. Po pierwsze poczynione założenie ma charakter hipotetyczny i dotyczy zdarzeń przyszłych i niepewnych, a przesłanką zastosowania instytucji z art. 37 k.p.k. jest rzeczywiste zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a poza tym założenie to pomija kwestię samodzielności jurysdykcyjnej każdego sądu.

W końcu wskazać należało, że przed wystąpieniem do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k., sąd wnioskujący powinien rozważyć możliwość zastosowania w tej sprawie przepisów kodeksu postępowania karnego normujących kwestię właściwości miejscowej sądu, w płaszczyźnie również ekonomii procesowej, w sytuacji łączności przedmiotowej w postępowaniach karnych.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]